

Ως Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής η συγκεκριμένη εκδήλωση μας κινητοποίησε, από την πρώτη στιγμή. Όχι μόνο λόγω της θεματολογίας της, αλλά και για την σημασία που έχουν η αυτοοργάνωση στις τεχνές και τα αντιεμπορευματικά εγχειρήματα εν γένει.

Η συμμετοχή σε αυτοδιαχειριζόμενα κινηματογραφικά εγχειρήματα, ιστορικά έχει βοηθήσει πλάσματα, μειονότητες, να δώσουν φωνή στα βιώματά τους, να παράξουν τέχνη με δικά τους μέσα και χαρακτηριστικά δίχως την λογοκρισία και τους περιορισμούς που επιβάλλει ο εμπορικός και θεσμικός κινηματογράφος. Η πλαisiώση τετοιων πρωτοβουλιων λειτουργεί ενδυναμωτικά, χτιζει κοινότητες αντιστασης και ενημερώνει το συλλογικό και ατομικό βίωμα με ανταγωνιστικούς και αδιαμεσολάβητους όρους.

Ο εμφύλιος αποτελεί μια από τις πιο σκοτεινές στιγμές στην ιστορία του ταξικού ανταγωνισμού στον ελλαδικό χώρο. Σκοτεινές όχι απλώς επειδή η κυριαρχική βία πολλαπλασιάστηκε προς πάσα κατεύθυνση - και ας συνέβη και αυτό. Αλλά κυρίως γιατί έχει μεθοδικά σβηστεί από την θεσμική και επίσημη ιστοριογραφία. Μάλιστα αυτή η εξαφάνιση από τον επίσημο θεσμικό λόγο έχει και κρατική βούλα, αφού το ελληνικό κράτος πέρασε διάταγμα ακύρωσης των σχετικών εθνικών επετειών και κρατικών εορτασμών το 1981. Ο εκδημοκρατισμός και η εθνική συμφιλίωση όπως λένε είχε ως προϋπόθεση τη κήρυξη στη λήθη τα γεγονότα του εμφυλίου.

Αν κάποιος επιλέξει να έρθει σε επαφή με τα τότε γεγονότα, να τα καταλάβει και να τα επεξεργαστεί πολιτικά θα πρέπει να αναμετρηθεί με πλήθος ανταγωνιστικών λόγων. Αυτό σε εμας - και πιστεύουμε όχι μόνο - γίνεται αντιληπτό και από τις οικογενειακές συζητήσεις που μπορεί να υπάρχουν αντίθετες βιωματικές αφηγήσεις γύρω από τον εμφύλιο. Το ένα ή το άλλο γεγονός ερμηνεύονται με πλήρως αντιδιαμετρικό τρόπο καταδεικνύοντας την συνέχεια της πολεμικότητας που αν και αποκηρύχτηκε θεσμικά δεν σίγησε πραγματικά ποτέ. Εμείς από πλευρά μας, ως διαχειριστική συνέλευση του ΑΚΝ, δεν έχουμε κάνει συλλογικά αυτήν την επεξεργασία αν και θα ήταν μια συλλογική δουλειά που θα άξιζε να γίνει. Θεωρούμε παρόλα αυτά το συγκεκριμένο ντοκιμαντέρ ένα σημαντικό βήμα προς τη κατεύθυνση της ανασυγκρότησης της ιστορικής μνήμης και μάλιστα από ανταγωνιστική σκοπιά.

Η ιστορία έχει συνέχεια, και αυτό φαίνεται ακόμη και σε περιόδους λήθης. Ακόμα και αν έχουμε ξεχάσει, η ιστορία συνεχίζεται, τα εξεγερμένα άτομα θα συνεχίσουν να υπάρχουν και να αντιστέκονται με νέους τρόπους που όμως δεν είναι άσχετοι με αυτές του παρελθόντος. Η συλλογική μνήμη και η συλλογικοποίηση των βιωμάτων, όπως τις αντιλαμβανόμαστε, είναι τελικά εργαλεία όχι μόνο κατανόησης του παρελθόντος, αλλά και διαμόρφωσης του μέλλοντος.